

*Ternyák Csaba egri érsek
laudes homíliája*

Kedves Testvérek! Béke veletek!

Béke legyen veletek mindenkor, különösen ma, amikor a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus tematikus napjai sorában elérkeztünk a békesség napjához. Ez az egyik legfontosabb örökségünk, amelyet a mi Urunk Jézus Krisztustól kaptunk, aki halála előtt így végrendelkezett: „*Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek*” (Jn 14,27).

Honnan volt az ő békéje? Onnan, hogy egész életében az Atya akaratát kereste, neki akart kedvében járni. Ennek az akaratnak a teljesítése volt a benne lakozó végtelen béke záloga, amelyet mindig az Atya közelében talált meg: amikor tizenkét évesen a templomban tanított, amikor nagy döntései előtt imádkozott, és akkor is, amikor földi élete végét látta közeledni, vagy a kereszten szenvedett.

Az öröm és a jóság napja után ma, mi is az Atya közelségében keressük a békességet. Azért imádkozunk, hogy töltsön el vele bennünket és az egész világot. Amikor béke van, akkor nyugodt a lelkünk, akkor életünk folyása egyenletes, terveinket meg tudjuk valósítani, harmóniában élhetünk, fejlődés, szolidaritás, társadalmi kohézió, felelősségvállalás jellemzi tágabb környezetünket is. Szívünk békéje tehát kihát a közösség, a társadalom lelki állapotára. Ha ott van sok ember szívében, akkor könnyebben uralkodik a népek között is a bizalom és az együttműködés. Békében a gyengéket felkarolják, a rászorulókat támogatják. A békétlenség, a vetélkedés és az acsarkodás viszont nemcsak egyes népek életét teheti pokollá, hanem személyes kapcsolatainkat is mérgezi.

Amikor Krisztus békéjéről elmélkedünk, akkor nem csak a fegyverek hallgatására, vagy egy kényes katonai egyensúly fenntartására gondolunk. Ez a béke sokkal többet jelent a háború hiányánál: „*Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja*” (uo.). Ez a szív mélyén kezdődik és onnan árad kifelé, szolgálva a személy, a társadalom, az egész emberiség békéjét. Mindannyiunk legnemesebb törekvése békében lenni önmagunkkal,

családunkkal, azokkal, akik között élünk, és békében lenni magával Istennel. Hogyan tehetünk szert erre a békére? Hogyan tudjuk Jézus örökségét birtokba venni? Hogyan segít ebben bennünket a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus? Ráirányítja figyelmünket a szentáldozás, a szentségimádás, az imádság és a jócselekedetek fontosságára. Mindegyik hatékony segítség egyéni békevágyunk és az emberiség békéjének megvalósításában.

Kérjük az Urat ma reggel, hogy már most árássa el lelkünket az ő békéje, hogy ha bármi zavaró dolog történik velünk a nap során, azt az ő békéjének pajzsával fogadjuk, hogy Krisztus békéje, amely a szentáldozáskor a szívünkbe költözik, erősebb legyen ösztönös természetünknel. A napi szentáldozás tartja életben, táplálja a bennünk lakó új embert. Ezért nélkülözhetetlen, hogy rendszeresen magunkhoz vegyük, belőle éljünk. Segítenek ebben a szentmise békéről szóló imádságai is, amelyek a szentáldozásra készítik fel és arra emlékeztetnek, hogy nem lehetünk méltók a szent test vételére, ha nem élünk békességben és szeretetben egymással. Dinamikus kapcsolat van imádságaink és a szentség hatékony ereje között. Az imádság erősíti vágyunkat, a szentség pedig hatékonyan munkálja bennünk a békét. Azért vesszük tiszta lélekkel magunkhoz az Eucharisziát, azért köszöntjük egymást a béke jelével, hogy a feltámadt Krisztus békéje töltsön el minket.

Ma a békesség napja van. Bárcsak ma egyáltalán ne nyugodna le a nap, és a béke örökké tartana! Imádkozzuk érte együtt Assisi Szent Ferencsel, Kalkuttai Szent Teréz anyával és mindazokkal, akiknek a szívében ég a béke vágya: „Tégy engem a te békéd eszközévé!” Ámen.

Javasolom, hogy a reggeli imádság keretébe illesszék be ezt az imádságot:

*Uram, tégy engem a te békéd eszközévé,
ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet vigyek,
ahol sértés, oda megbocsátást,
ahol széthúzás, oda egyetértést,
ahol tévedés, oda igazságot,
ahol kétely, oda hitet,
ahol kétségbeesés, oda reményt,
ahol szomorúság, oda örömet.*

*Uram, add, hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
mint hogy vigaszt várjak.
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
mint hogy megértést óhajtsak.
Inkább szeressek,
mint hogy szeretetet igényeljek.
Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat.
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot.
Ha meghalunk, akkor ébredünk az örök életre. Ámen.*